

КОСОВО – ТОПЪЛ КУЛТУРЕН ОПИТ

Анелия Горгорова

Участието ми на конференцията в Косово беше различна от всички, на които съм била досега ☺! Може би и заради притесненията ми, че темата по която щях да говоря, можеше да породи големи и противоречиви дискусии, но и заради това, че в Косово не знаех какво да очаквам като атмосфера и отношение.

И като първо впечатление... България е толкова близо, а няма директни полети до Прищина, и за по-напряко трябваше да мина през Виена ☺. Когато кацнах на летището в Прищина беше почти полунощ, заради закъснение в полета ми и бях подготвена, че ще ме чака някой в табелка с моето име ☺ (стандартна процедура). Но още докато слизах от самолета ми се стори различно – имаше само един самолет и видях всички пътници да вървят спокойно до сградата на летището, което ми се случва за първи път. Сградата на летището е малка, но хората, които обслужваха пристигащите пътници бяха изключително любезни. Макар че започнаха да ме разпитват като международен престъпник ☺ по какви въпроси съм в Косово, дали работя там, за първи път ли идвам, на каква конференция ... ☺. Добре че таксиметровият шофьор ме чакаше пред сградата на летището, който от Прищина трябваше да ме откара в Джакова. Оказа се, че ще пътувам със забележителен египетски професор, с който водихме интересни разговори през целите 100 километра, които пропътувахме. Мина ми мисълта, че е изключително добра идея да ме комбинират с професор Нади, защото ако трябваше да пътувам сама всичките 100 км. в този дъжд, през места, на които изглеждаше, че няма жива душа и сме все едно по средата на нищото ... ☺. (Представете си какво е било преживяването за професор, който пътува по целия свят, преподава в Щатите, но никога не е посещавал Балканите и изведнъж се озовава в подобна интересна ситуация). Но аз все едно си бях у дома по множеството сходни обстоятелства.

Първата прилика между Косово и България беше, че пътищата си приличат и могат да бъдат описани с една дума – разбити. А за хората ... Първото ми впечатление беше, че са любопитни и отворени към външни. И дори и да не знаят друг западен език, лесно ще превключат на някой от славянските езици, за да може да се разберам лесно. И ми се стори бедно, много бедно по вид средата на 80-те в България. Но сякаш си бях у дома си. Хората са топли, показваха лично отношение и гостоприемност. През всичките дни не чух „това не може да стане. не можем да го направим. или някакво друго оправдание на отправено запитване“. И разбира се цените им в магазините бяха изписани в местна валута, както и в евро, което предотвратява множество недоразумения. Разбира се може да има, характерната за Балканските култури лежерност, но личното ми усещане за Косово е, че хората се движат бързо напред, имат голямо желание за промяна, правят усилия и макар и дълги години да са търсили правилната формула за следващите стъпки, продължават да правят усилия, които да ги придвижат в посоката, в която желаят. И отношението към България е положително. С едно изречение мога да кажа, че макар да не стигнах и не се върнах лесно от Косово, срещата ми с професионалисти от Англия, Малайзия, Турция, Сингапур, Хърватска, Австрия и др. беше изключително интересна от гледна точка на пъстрата палитра от мнения, обмяната на добри практики, както и това, че за пореден път си потвърдих, че макар и да имаме някои „уникални“ за нашите ширини проблеми в областта на управление и развитие на човешките ресурси, има и много общи, за които можем да търсим общи механизми за разрешаването им.

Презентацията, по която говорих беше на тема „Защо ейч ар-ът е мръсна дума?“.

Който се интересува от презентацията, може да ми пише на e-mail: agorgorova@key-success-indicators.com

И като част от професионалната дискусия, сте добре дошли да задавате въпроси или да правите коментари.